

добыва съ живы думы, за това не трѣбува много казваніе: всякій па и най-простый чловѣкъ ся е научилъ отъ по-стары-ты си и отъ другы около себе; безъ тѣхъ наукъ ные не быхмы умѣли ни да говоримъ, ни да правимъ нѣчто.

А кому-то ся иска да става отъ день на день по-умень и да крачи напрѣдъ въ работы-ты си, нему не приличя па и не стига да работи и врьши само така и толкова, както и колко-то веднажь е научилъ отъ по-стары и по-умны хора; зачто-то и врьмя-то и свѣтъ-тъ не стои, а все врьви напрѣдъ. Кой-то ся благодари на това, что е веднажь научилъ, той много назадъ остая отъ другы-ты. Искя ли чловѣкъ да му подобрѣва отъ день на день повече и да му врьви напрѣдъ та съ труда си да става все по-полезенъ на чловѣческо-то общество, той трѣбува да промышлява за напрѣдъ, ако ще бы да е и отъ най-просто съсловіе, работникъ, ратай или занаятчія. А какъ мыслишь, по что нѣкои си отъ долнѣхъ рѣкѣхъ хора съ ся подвигнѣли до толкова, что-то съ измыслии-ты си ся прочюли по цѣль свѣтъ? Ти ся призирали и слѣдили что врьшять другы хора, вглядвали ся въ всичко, отъ кое-то имало за тѣхъ облагѣ, съ еднаж думѣ учили ся; умъ-тъ имъ ся быстрилъ, познанія-та имъ ся ширили, та едно съ помненіе, друго съ мысленіе, друго пакъ съ съгледваніе какъ правять другы хора, постигнѣли да правять и оправять това, что-то измыслили другы, па и сами по нѣчто измѣдрили. Изъ тоя пакъ врьвяли и отишли напрѣдъ всичкы работы и занаяти, а чясто така подвигали врьхъ и просты фамиліи, кои-то ся учили и бѣлѣжили та станѣли по-разумны. И отъ просто колѣно хора Господъ е надарилъ съ умъ, та и тыи могѣтъ въ сго-